

Copyright text © Emma Carroll, 2015

Copyright ilustrații © Julian de Narvaez, 2015

Ediție publicată prin înțelegere cu
Simona Kessler & Associates Agency SRL
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
O.P. 53, C.P. 212, sector 4,
București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;
0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Sora de zăpadă
Emma Carroll

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiții
Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare și prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
EMMA CARROLL

Sora de zăpadă / Emma Carroll;
trad.: Justina Bandol, Gabriela Trăsculescu – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4321-6

I. Caroll, Emma
II. Bandol, Justina (trad.)
Trăsculescu, Gabriela

821.111

Emma Carroll

Ilustrații de Julian de Narvaez

Traducere din limba engleză

Justina Bandol și Gabriela Trăsculescu

*Mult iubitului Karl,
cea dintâi soră de zăpadă*

1

Testamentul lui Silas Granger

Dimineața de Ajun nu e tocmai momentul potrivit pentru o muștruluială, și totuși Pearl Granger fu cât pe ce să primească una. Era afară, în zăpadă, de cel mult două minute, când fereastra de deasupra capului ei se deschise, și Pearl auzi vocea mamei strigând-o.

– Ce faci acolo, copil zurliu, pentru numele lui Dumnezeu?

Pearl tresări.

– Nu ceea ce *ți* se pare, mami.

Căci ceea ce *părea* să se întâmple era că o fetiță cu o rochie peticită făcea ultimele retușuri unei făpturi

omenești pe care o construise din zăpadă. Iar făptura aceasta, cu două bucătele de cărbune în loc de ochi și un morcov pe post de nas, purta acum pe umeri șalul cel mai bun al lui Agnes, sora lui Pearl.

– Adu-l imediat înăuntru, m-ai auzit? spuse mama, și Pearl își dădu seama că nu vorbise de cărbune sau de morcov, deși din niciunelice nu aveau prea multe provizii.

Apoi mama închise fereastra cu zgomot.

Pearl își înghițî lacrimile. N-avea de gând să plângă – acum, când Crăciunul bătea la ușă, iar zăpada se depusese în strat îmaculat și aşa de gros pe pământ. Îi plăcuse zăpada de când se știa. Si lui Agnes la fel. Se tăvăleau împreună prin omăt, se băteau cu bulgări, închideau ochii și-l mâncau. Chiar și în lipsa lui Agnes, zăpada încă făcea ca totul să pară mai frumos, asemenea unui cearșaf curat pus peste o saltea ponosită.

Iar acum Pearl era mândră de felul în care arăta sculptura ei în zăpadă. Era de mărimea unei fetițe adevărate, avea trăsături ascuțite și-si ținea capul puțin inclinat. Așa acoperită cu șalul lui Agnes – și cu condiția

SORA DE ZĂPADĂ

să mijești bine ochii –, era aproape ca și cum ar fi fost sora ei.

Aproape. Dar nu în întregime.

Cu un oftat, Pearl trase șalul și, ducându-l la nas, inspiră adânc. Agnes mirosea a dropsuri dulcege, cu parfum floral. După moartea ei, mireasma lor plutise prin casă ca și când Agnes n-ar fi putut să plece de tot. Abia după ce mama îi împachetase lucrurile într-un cufăr metalic, miroslul de violete dispăruse. Un an mai târziu, chiar dacă purta ghinion să le păstrezi, toate hainele de doliu fuseseră strânse și depozitate în același cufăr. Dar durerea din inimile lor se dovedise a fi mai greu de ascuns.

Pearl știa că lada cu pricina era păstrată în pivniță, între grămada de cărbuni și cea de legume. De trei ierni zacea acolo. Trei ierni de când hainele surorii ei fuseseră ascunse, în loc să-i revină ei, încât Pearl trebuia să se descurce cu fuste rămase prea scurte, cărora le dădea drumul la tiv, ori cu ciorapi răriți pe la degete, pe care-i cârpea.

Nu că i-ar fi păsat. În fiecare iarnă, când ningea, se furișa în pivniță să ia două bucăți de cărbune, un morcov și unul dintre lucrurile lui Agnes din cufăr, ca să facă un om de zăpadă.

De fapt, o surioară de zăpadă.

Nu-i aducea sora înapoi, iar zăpada se topea în cele din urmă. Totuși, pentru o vreme, avea o soră nouă, ceea ce însemna că-i duce un pic mai puțin dorul lui Agnes.

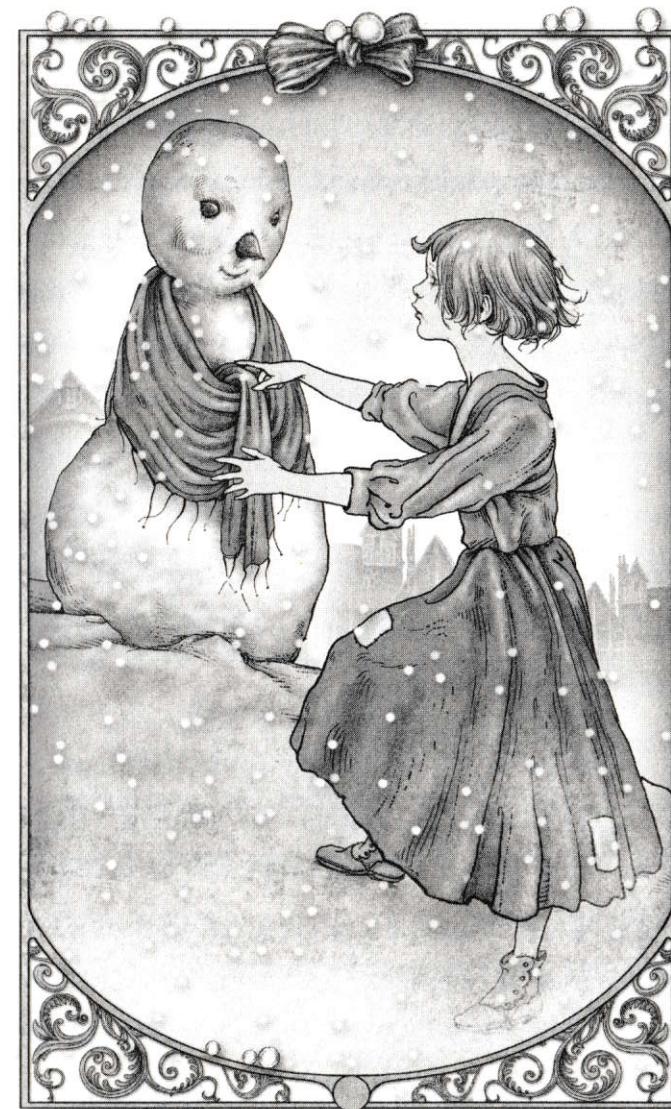
Astăzi însă, șalul ei cel mai bun nu mirosea dulceag. Pearl trase mai mult aer în piept, dorindu-și ca o bucătică din sora ei să fie acolo, dar nu se alese decât cu nările pline de praf, lucru care o făcu să strânute.

– Noroc!

Era domnul Leonard, poștașul.

– Panta asta de pe strada Heather nu vrea nicicum să se îndrepte, spuse el răsuflând din greu. Și-acum, când toată lumea trimite felicitări de Crăciun, mă simt ca un măgar cu desaga-n spinare!

Roșu la față, stătea pe cărarea ce ducea la șase căsuțe cu uși identice. A lui Pearl era prima dintre ele. Geanta de

poștaș pusă de-a curmezișul pieptului părea într-adevăr mai grea ca de obicei. Dar ochii lui Pearl alunecară spre plicul pe care domnul Leonard îl ținea în mână.

– Du-i-l direct în casă lui taică-tu! zise poștașul încredințându-i plicul. E o scrisoare oficială. Pe timbru scrie că-i de la Bath.

Fetița se încrustă. „De la Bath?”

Bath se afla la distanță de o zi de mers și era un oraș plin de case mari și frumoase, din câte-i povestise tata. Pearl nu cunoștea pe nimeni care să locuiască în Bath și totuși simți că i se strânge stomacul fără să știe de ce.

Ezită cu plicul în mână.

„Domnului Barnaby Granger”, scria pe el.

Scrisul, contorsionat și prețios, fusese așternut pe un plic atât de îndesat, încât ai fi zis că înăuntru se găsește o broșură întreagă.

– Haide, grăbește-te! o îndemnă domnul Leonard să intre, apoi își târșâi picioarele spre următoarea căsuță din sir.

SORA DE ZĂPADĂ

Pearl trase adânc aer în piept și simți din nou un nod în stomac. Scrisoarea era importantă, nu se îndoia de asta. Dar nu știa dacă e de bine sau de rău.

În casă, își găsi tatăl lustruindu-și pantofii cu care mergea la lucru. Avea deja haina și o pălărie pe cap, pentru că focul ardea atât de slab, încât nu era mai cald decât afară. El se uită încrustat la șalul din mâna ei.

– Ai supărat-o pe mama?

Ea îi înmână scrisoarea, îndesându-și între timp sub braț șalul lui Agnes.

– A venit asta. Poștașul zice că-i de la Bath.

El se ridică drept în picioare.

– Oho! făcu, întorcând plicul invers. Oho!

Pearl înghiți în sec, agitată. În clipa aceea, mama ei dădu năvală pe scări în jos.

– Pearl, nu poți să iezi, pur și simplu, șalul ăla... Dar, văzând expresia de pe chipul tatei, se opri. Ce-i aia, Barnaby?

– Am primit o scrisoare, răspunse el. De la Bath.

Mama veni mai aproape.

Pearl și-ar fi dorit ca tatăl ei să deschidă plicul mai repede, pentru că toată lumea să uite de șalul lui Agnes și ea să-l poată pune pe furiș înapoi în cufăr, fără să dea explicații. Dar știa că tatăl ei nu are cum să citească scrisoarea, de când i se spărsese că ochelarii și nu avea bani să-și cumpere alții.

— Vrei să-ți citesc? se oferi ea.

Tatăl încuviață din cap și-i întinse plicul. Înăuntru se afla doar o foaie de hârtie foarte groasă. Cuvintele de pe ea erau așternute cu aceeași eleganță.

Pearl își drese glasul.

— „Stimate domn“, citi ea. „Sunteți invitat să participați la citirea ultimei dorințe și a testamentului lăsat de domnul Silas Granger...“ Fetița ridică o privire uimită. Silas Granger? Adică, ne e rudă?

Judecând după fețele părinților, își dădu seama că da, deși nu mai auzise numele până atunci. Deci scrisoarea le aducea vești rele. Un testament însemna că cineva murise; „un Granger“, își zise ea și simți că o

SORA DE ZĂPADĂ

podidesc iar lacrimile, deși persoana aceea nu-i fusese atât de apropiată ca sora ei. Nu murise de febră, aici, în casa lor, ținând-o strâns de mâna.

Dar tatăl își reveni repede.

— Măi, să fie! Tot bănetu' ăla nu l-a putut salva pe diavolul bătrân, până la urmă. Apoi dădu din cap. Continuă, Pearl!

Emoționată, ea trase adânc aer în piept.

— „... marți, 24 decembrie, la firma notarială Whitstone and Whitstone, pe strada Argyle din Bath. Sedința va începe la ora două. Întrucât sunteți principalul beneficiar al prezentului document, vă recomandăm să fiți punctual...“

Privind în sus, Pearl văzu că fețele părinților ei se schimbaseră. Tatăl ei aproape că zâmbea. Mama își dusese mâna la gură ca și când și-ar fi înăbușit râsul.

— Ce-i acela un „beneficiar“? vră Pearl să știe.

— Înseamnă că ne-a lăsat ceva prin testament, răspunse tatăl ei.

Mama scutură din cap.